

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

19 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

judecători – Cobzac Elena și Țurcan Anatolie,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de avocatul Postovanu Grigore în numele condamnatului Pleșco Ivan, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni din 02 mai 2018 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Pleșco Ivan Xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat în Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei :

1. Prima instanță : 22.12.2017 – 02.05.2018;
2. Instanța de apel : 25.05.2018 – 24.10.2018;
3. Instanța de recurs ordinar : 19.04.2019 – 19.06.2019.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni din 02 mai 2018, inculpatul Pleșco Ivan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin.(1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa, sub formă de amendă în mărime de 750 unități convenționale, ceea ce constituie 37 500 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

A fost respinsă solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 22, 77 lei.

2. Prin sentința nominalizată s-a constatat, că la data de 02.11.2017 în jurul orei 02:00 Pleșco Ivan deplasându-se cu automobilul de model „Xxxxx” cu numărul de înmatriculare XXXXX, pe traseul R12, încălcând prevederile art.14 p.c.t a) a Regulamentului Circulației Rutier adoptat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009 în care se menționează că conducătorilor de vehicule le este interzis să conducă automobilul în stare de ebrietate și în conformitate cu art.10 alin.(2) p.c.t. a) din același Regulament, în care a stipulat că persoana care conduce un vehicul trebuie să posede permis de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus, fiind privat de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de doi ani prin decizia Judecătoriei Dondușeni din 30.04.2015, după consumarea băuturilor alcoolice, a condus automobilul de model „Xxxxx” cu numărul de înmatriculare XXXXX pe traseul R12, în apropierea stației de alimentare cu petrol „Tirex Petrol” din sat. Tîrnova, r-nul

Dondușeni, unde nu s-a isprăvit cu conducerea unității de transport, în rezultatul căreia a derapat de pe traseu, izbind automobilul în șanț de pe marginea traseului.

Conducătorul autovehiculului Pleșco Ivan a fost suspectat în conducerea unității de transport în stare de ebrietate. Fiindu-i produs să fie examinat pentru verificarea stării de ebrietate cu aparatul alcooltestului „Xxxxx”, el fiind de acord, în rezultatul căreia s-a stabilit că conform datelor fișei de examinare seria XXXXX, nr.3783 din 02.11.2017 ora 12:42, în aerul expirat la conducătorul auto Pleșco Ivan la data de 02.11.2017, concentrația de alcool era de 0,46 mg/l, fapt care conform prevederilor art. 134/12 alin.(3) Cod penal, se consideră stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Acțiunile lui Pleșco Ivan au fost încadrate conform prevederilor art.264¹ alin.(1) Cod penal.

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, inculpatul Pleșco Ivan a înaintat cerere de recurs prin care a solicitat admiterea recursului, casarea totală a sentinței Judecătorei Edineț, sediul Dondușeni din 02.05.2018, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie dispusă achitarea lui Pleșco Ivan de învinuire a infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Cod penal.

În susținerea cererii de recurs, recurentul a indicat că în procesul cercetării cazului documentat de către agentul constatator a fost suspus testării referitor la starea de ebrietate. Încălcarea fiind depistată la orele 02:00 din data de 02.11.2017, fiind supus testului alcoolsopic cu aparatul Xxxxx la data de 12:42, ca urmare a fost depistat în aerul expirat concentrația de alcool de circa 0,46 mg/l, fapt care îl consideră o încălcare gravă a procedurii, deoarece conform prevederilor legale în acest sens testarea alcoolsopică se face imediat suspecției.

La fel, a menționat că probele ce au stat la baza sentinței de condamnare conform prevederilor art. 264¹ alin.(1) Cod penal, nu dovedesc incontestabil și pertinent vina acestuia. Probele fiind acumulate contrar prevederilor legale, fiind luarea deciziei doar pe faptul că acesta anterior a fost condamnat conform prevederilor art.264¹ alin.(4) Cod penal. În acest sens a pledat că instanța a aplicat subiectiv norma legală, acceptând pe deplin probele acumulate de către organul de resort chiar dacă unele probe care nemijlocit atentează la valabilitatea procedurii în privința sa. Cu referire în special momentul depistării automobilului acestuia în chiuveta de pe acostament la orele 02:00 și respectiv suspectarea de stare de ebrietate în privința acestuia nu putea elucida careva motive concludente în vederea argumentării faptului că a fost supus testării alcoolsopice abia la orele 12:42, numai că a fost plimbat cu automobilul agenților de patrulare pentru soluționarea chestiunilor personale.

Cu referire la declarațiile martorilor în special al lui Noroc Vadim care la diferite etape a avut calitatea procesuală diferită, care a declarat că la orele 01:00 data de 02.11.2017 a fost depistat accidentul și apoi la orele 02:00, iar constatarea făcându-se deja la orele 07:00, iar deja la orele 12:42 a fost supus testării alcoolsopice. Recurentul făcând referire la prevederile HG 296din 16.04.2009.

Cu referire la testarea de alcoolemie în care sunt depistat cu 0,46 mg/l în aerul expirat, însă la rubrica „ora întocmirii” este indicată ora 12:12, ceea ce contravine celor întâmplate, deoarece la acel moment nu erau cunoscute rezultatele testării care au avut loc la 12:42, încălcări care atentează la valabilitatea acestui act.

La fel, menționând că nu conducea mijlocul de transport, fapt care a fost comunicat și în instanța de fond, automobilul fiind staționat/parcat pe acostament care din cauza defecțiunilor s-a deplasat involuntar în șanț, iar Pleșco Ivan nu are nici un aport la mișcarea și/sau conducerea automobilului. Menționând că procesul verbal de consemnare a declarațiilor din 02.11.2017 orele 08:32-08:50, prin care se dovedește că ultimul se afla în stare de ebrietate avansată, fapt confirmat prin rezultatele alcooltestului de la ora 12:42. Sub acest aspect, indicând că declarațiile menționate nu le recunoaște și nu își amintește practic nimic, reieșind din starea acestuia la moment. La materialele cauzei a observat lipsă comunicarea telefonică despre producerea accidentului rutier sau altă informație care a stat la baza sesizării colaboratorilor IP Dondușeni în acest sens.

La fel, menționând că la materialele cauzei sunt omise confirmările despre persona care nemijlocit a efectuat testarea alcoolscoptică, deoarece conform regulamentului menționat și actele normative derigoare sunt împuternicite de a efectua testarea acoolscoptică cu ajutorul dispozitivului Drager, numai cei care sunt instruiți în modul corespunzător prin eliberarea de certificate în acest sens, cu valabilitatea de un an de zile. Precum și lipsa unui certificat eliberat de autoritatea metrologică care confirmă calibrarea/starea de conformitate al dispozitivului folosit în cauză.

La fel, potrivit declarațiilor date de martorii pe cauză nu se confirmă că anume Pleșco Ivan a urcat la volanul automobilului și ar fi condus automobilul în stare de ebrietate. Mai mult ca atât în declarațiile martorilor există disonanțe cu privire la timpul/ora, ceea ce atentează la formarea unui tablou concret a faptelor comise de ultimul. Cu referire la declarațiile lui Păun Loreta precum că a fi servit de 2 ori câte 50 grame de „votcă” după cafea sunt lipsite de material probant, fiind doar presupuneri personale, cazând pradă întrebărilor colaboratorilor IP Dondușeni, dacă cele declarate ar fi o relatare a faptelor juste atunci urma să fie prezentate probe cum ar fi bonurile pentru deservire.

Sub toate aspectele menționate, recurentul a menționat că nesoluționarea tuturor circumstanțelor invocate de către acesta îl duce la concluzia imparțialității și obiectivității instanței la judecarea cauzei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 octombrie 2018 a fost respins ca nefondat recursul declarat de către inculpatul Pleșco Ivan și menținută fără modificări sentința primei instanțe.

4.1. Pentru a decide astfel, instanța de recurs a constatat că instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității din punct de

vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Pleșco Ivan în fapta incriminată, fiind făcută încadrarea juridică justă a acțiunilor acestuia în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal.

În viziunea instanței de recurs împrejurările faptei expuse de inculpat coroborează întrutotul cu ansamblul probelor administrate în prezenta cauză, cărora instanța de fond le-a dat o apreciere obiectivă conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al concluziei, utilității, pertinentei, veridicității și coroborării reciproce, ținând cont de faptul, că probele verbale și cele materiale scrise, pe care instanța și-a bazat concluziile de vinovăție a inculpatului.

În motivarea soluției propriu zise adoptată în cauza dată, Colegiul a reținut examinarea amplă și obiectivă a cauzei penale, cu cercetarea nemijlocită de către instanța de fond a bazei probante administrate pe caz, la care aparține au avut acces în egală măsură, inclusiv prin participarea nemijlocită a apărării la interogarea martorilor, iar ca rezultat constatarea certă a împrejurărilor de fapt și a aspectelor de drept ce au importanță pentru justa ei soluționare. Respectiv repetarea acestora fiind inutilă.

Prin urmare, în corespundere cu art. 385 alin. (1) pct. pct. 1), 2), 3), 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs a menționat că instanța de fond la adoptarea sentinței pe caz urma să constate dacă a avut loc fapta de comiterea cărei Pleșco Ivan este învinuit și dacă această faptă a fost săvârșită de el, întrunind elementele infracțiunii prevăzută de legea penală, constatându-i vinovăția de comiterea ei, urmând ca în corespundere cu prevederile art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, să dispună condamnarea acestuia, numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate și apreciate în sensul art. 100-101 Cod de procedură penală.

Or, tocmai că concluziile făcute de către instanța de fond se întemeiază pe probele acumulate la etapa urmăririi penale ce au servit obiect de cercetare judecătorească.

Astfel, raportând aspectele de fapt a cauzei penale la normele de drept expuse mai sus, Colegiul penal a conchis, că instanța de fond la judecarea cauzei a dat deplină eficiență prevederilor legale ce reglementează procedura, modalitatea întocmirii și cuprinsul unei sentințe de condamnare, justificat adoptând în cauza dată o hotărâre de condamnare a inculpatului Pleșco Ivan pe art. 264¹ alin. (1) Cod penal.

În contextul celor expuse, Colegiul a considerat recursul formulat de inculpatul Pleșco Ivan, ca fiind unul nefondat, dispunând respingerea acestuia cu menținerea sentinței în această latură fără modificări.

Cu referire la argumentele recurentului expuse în cererea de recurs, prin care inculpatul neagă faptul aflării la volanului mijlocului de transport, Colegiul a reținut netemeinicia acestui fapt, acest argument fiind contrar ansamblului de probe administrate pe cauză și anume declarațiile martorului Păun Loreta care expres indică că „Pleșco Ivan s-a urcat la volanul automobilului”, careva temeieri de a pune la îndoială declarațiile martorului sus indicat instanța de judecată nu a avut.

Instața de apel a reținut că reieșiind din poziția inculpatului atât în declarațiile date în instanța de judecată cât și poziției expuse în cererea de recurs ultimul indică că nu ține minte cele întâmplate din cauza stării de ebrietate în care se afla.

De rând cu aceasta, instanța de recurs a respins argumentele inculpatului Pleșco Ivan, precum că martorii confirmă că ultimul nu a condus mijlocul de transport și că automobilul era condus când de o persoană când de alta, identitatea cărora nu o cunoaște, deoarece reieșiind din declarațiile martorilor nu se regăsește astfel de declarații care ar confirma poziția inculpatului.

Dezacordul recurentului că ultimul a fost supus testului alcoolsopic cu aparatul Xxxxx abia la orele 12:42, apreciind-o ca o încălcare de procedură, se respinge, exprimându-se doar printr-o noțiune general, fără a specifica care prevedere legală a fost încălcată.

Totodată, Colegiul penal a menționat că ultimul nu a contestat procesul-verbal privind constatarea faptei de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cât și rezultatele aparatului „Drager”, care i-au fost aduse la cunoștință, fapt confirmat prin semnătura ultimului.

Mai mult ca atât din momentul constatării de către organele de drept că Pleșco Ivan a derapat de pe traseu, izbind automobilul în șanțul de pe marginea traseului, acesta s-a aflat în vizorul colaboratorilor de poliție, deraparea fiind provocată deoarece Pleșco Ivan nu s-a isprăvit cu conducerea mijlocului de transport din cauza stării de ebrietate în care se afla. Prin urmare careva temeuri de încălcare de procedură nu s-a constatat de instanța de judecată.

Mai mult ca atât, Colegiul a menționat că poziția aleasă de inculpat privind conducerea automobilului de alte persoane este una formală, deoarece acesta nici nu a menționat persoanele pentru a fi verificată versiunea de organul de urmărire penală.

Luând în considerație cele notate mai sus prin temeiurile și argumentele aduse de recurent în vederea casării sentinței cu pronunțarea unei soluții noi de achitare, Colegiul a reținut, că ele sunt pur declarative, neobiective, ce contravin aspectelor faptice a cauzei, venind în contradicție cu cumulul probelor administrate, fiind îndreptate spre evitarea răspunderii penale pentru fapta comisă.

Colegiul penal a menționat, că instanța de fond la aplicarea pedepsei penale, a dat deplină eficiență dispozițiilor art. art. 7, 61 și 75 Cod penal, determinându-i o pedeapsă echitabilă atât faptei comise, cât și persoanei vinovate, urmărind scopul educării acestuia întru evitarea continuării activității criminale. Reieșiind din personalitatea inculpatului care anterior a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni similare, nu a stat pe calea corijării dar și-a continuat acțiunile ilegale, aflându-se în stare de ebrietate și cunoscând că este privat de drept de a conduce mijlocul de transport, de model Xxxxx.

5. Hotărârile judecătorești sunt atacate cu recurs în anulare de către avocatul Postovanu Grigore în numele condamnatului Pleșco Ivan, prin care a solicitat casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, privind achitarea condamnatului Pleșco

Ivan, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele componenței de infracțiune prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal.

În cererea sa recurentul invocă motive similare ca și în recursul declarat de inculpatul Pleșco Ivan, suplimentar criticînd decizia Colegiului penal al CA Bălți care este ilegală și contrară principiului legalității procesului penal al RM și prevederilor tratatelor internaționale la care RM este parte. La fel, recurentul indică că au fost un și de omisiuni admise de către instanțele judecătorești inferioare practic la toate etapele cauzei penale, printre care instanța de apel a menționat că referitor la aplicarea aparatului Drager peste timpul legal nu ar fi fost invocat vreun temei legal, acest fapt considerîndu-l inacceptabil, deoarece au fost menționate prevederi legale.

6. La recursul în anulare declarat de către avocatul Postovan Grigore în numele condamnatului Pleșco Ivan, procurorul a depus referință, în care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului, deoarece nu îndeplinește cerințele legale de conținut, indicînd că alegațiile apărării țin de posibilitatea unei reaprecieri a stării de fapt și a circumstanțelor pe caz, ceea ce nu constituie un viciu fundamental care a afectat hotărârile precedente și instanța de recurs s-a expus asupra lor.

Indică acuzarea că, din conținutul recursului rezultă că, autorul recursului, în loc să se refere și să motiveze pretensele încălcări esențiale care, în viziunea lui, au fost omise de către instanțele judecătorești și care, în mod obligatoriu urmau să se regăsească în recurs, s-a limitat doar la dezacordul cu modul în care acestea au apreciat materialul probator.

Conform prevederilor normelor legislației naționale și recomandările CEDO, redeschiderea procesului și rejudecarea hotărârilor judecătorești irevocabile poate fi efectuată doar în scopul corectării erorilor de drept și nicidecum pentru a revizui aspectele de fapt.

Cererea de recurs în anulare trebuie să cuprindă conținutul și motivele recursului în anulare, stipulate în art.455 alin.(2) pct.7) Cod de procedură penală cu menționarea cazurilor prevăzute în art.453 și cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate, astfel recursul nu îndeplinește cerințele legale de formă și conținut.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispozițiilor art.456 Cod de procedură penală, recursul în anulare fiind supus unei verificări prealabile judecării în fond a acestuia, astfel că, instanța de recurs este obligată să îndeplinească actele procedurale preparatorii și să examineze admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în conformitate cu prevederile art. art.431 și 432 Cod de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de judecată, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art.453 alin.(1) Cod de procedură penală, raportat la prevederile art. 6 pct. 44) al aceluiași Cod, art. 4§2 al Protocolului nr.7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental din cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii. Prevederile pct. 44) art. 6 Cod de procedură penală determină ca viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Reieșind din prevederile legale menționate, Colegiul atestă că una din cerințele esențiale la declararea recursului în anulare este motivarea acestuia din punct de vedere al prezentei erorii de drept, comise la judecarea cauzei, ce cade sub incidența noțiunii de viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea atacată.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă că în textul recursului în anulare declarat, autorul invocă afectarea deciziei contestate de un viciu fundamental, exprimat prin solicitarea achitării condamnatului Pleșco Ivan, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele componenței de infracțiune prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal.

Colegiul penal reține că, instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Pleșco Ivan în fapta incriminată, fiind făcută încadrarea juridică justă a acțiunilor acestuia în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal.

Împrejurările faptei expuse de inculpat coroborează întrutotul cu ansamblul probelor administrate în prezenta cauză, cărora instanța de fond le-a dat o apreciere obiectivă conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al concludenței, utilității, pertinentei, veridicității și coroborării reciproce. Ținând cont de faptul, că probele verbale și cele materiale scrise, pe care instanța și-a bazat concluziile de vinovăție a inculpatului.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul consideră necesar de reținut și acel fapt că, principiul securității raporturilor juridice, consfințit în articolul 6 din Convenție, cere inter alia ca, atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (a se vedea în acest sens hotărârea *Brumărescu vs România* din 28 octombrie 1999), iar potrivit dispozițiilor art. 4§2 din Protocolul 7 CEDO, redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, poate fi efectuată, dacă fapte noi ori recent

descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

La caz, instanța de recurs în anulare constată, că hotărârea contestată nu este afectată de nici un viciu fundamental, fiind conformă prevederilor legale și această hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă capătă putere de lucru judecat, ce produce o cauză de împiedicare a pornirii, continuării, judecării cauzei penale ori redeschiderii acesteia, deoarece în esență motivele invocate de recurent în recursul în anulare declarat, referitor la achitarea inculpatului, au constituit anterior obiect de examinare, iar instanța de recurs corect le-a apreciat și a adoptat o hotărâre motivată, expusă în prezenta decizie.

Așadar, Colegiul penal constată că la examinarea prezentului recurs în anulare, nu s-au constatat erori de drept comise de către instanța de recurs, ce ar indica la existența unui viciu fundamental în cauză și ar afecta hotărârea irevocabilă, iar existența unei alte păreri a apărării asupra aceleiași probleme nu poate servi temei pentru reexaminarea cazului.

În baza celor expuse, se impune inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către avocatul Postovanu Grigore în numele condamnatului Pleșco Ivan ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 456, art.432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de avocatul Postovanu Grigore în numele condamnatului Pleșco Ivan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe Pleșco Ivan Xxxxx, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **27 iunie 2019.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Țurcan Anatolie